

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 2 maart 2011 in zaak nr. 11/5067 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 februari 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De minister heeft bij brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 15 en 18 april 2011, nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 april 2011, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. R.M. Seth Paul, advocaat te Amsterdam, en de minister, vertegenwoordigd door mr. P. Bosch, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de vreemdeling, voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat op de minister niet de verplichting rustte om voorafgaand aan de inbewaringstelling opnieuw een terugkeerbesluit, als bedoeld in richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn) te nemen. Daartoe voert de vreemdeling aan dat de terugkeerprocedure met zijn vertrek uit Nederland is beëindigd, waardoor de minister gehouden was voorafgaand aan zijn inbewaringstelling een terugkeerbesluit te nemen. Nu de minister dit niet heeft gedaan, is de maatregel van bewaring in strijd met de richtlijn en derhalve onrechtmatig, aldus de vreemdeling.

2.1.1. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

"Nu met het besluit tot ongewenstverklaring en de beschikking op bezwaar de terugkeerprocedure is aangevangen, rustte op verweerder niet de verplichting om voorafgaand aan de

inbewaringstelling van eiser opnieuw een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De omstandigheid dat eiser na de uitreiking van het besluit tot ongewenstverklaring Nederland heeft verlaten en opnieuw is ingereisd, maakt dit niet anders. Het verblijf van eiser in Nederland is immers ten gevolge van de ongewenstverklaring en de beschikking gedurende een periode van vijf, dan wel tien jaar, behoudens tussentijdse opheffing, strafbaar gesteld. Naar het oordeel van de rechtbank blijft voornoemd besluit gedurende die periode, althans zolang de ongewenstverklaring niet is opgeheven, als terugkeerbesluit gelden."

2.1.2. Uit de stukken in het dossier en het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting van de rechtbank blijkt het volgende.

De vreemdeling is bij besluit van 12 mei 1988 ongewenst verklaard, waarna hij op 30 december 2002 is vertrokken naar Suriname. Aldaar heeft hij op 24 oktober 2003 verzocht om opheffing van zijn ongewenstverklaring. Blijkens zijn verklaring heeft de vreemdeling het besluit op dit verzoek niet in Suriname afgewacht en hij is teruggekeerd naar Nederland. Bij besluit van 9 maart 2004 is het verzoek om opheffing afgewezen. Het tegen dit besluit gemaakte bezwaar is bij besluit van 6 juli 2004 ongegrond verklaard, waarna de vreemdeling opnieuw naar Suriname is vertrokken. Vervolgens is hij in 2007 vanuit Suriname opnieuw teruggekeerd naar Nederland.

Voorts blijkt uit het dossier dat de vreemdeling op 12 februari 2011 in bewaring is gesteld en dat de minister op 18 februari 2011 met betrekking tot hem een terugkeerbesluit heeft genomen. Bij brief van 15 april 2011 heeft de minister medegedeeld dat de inbewaringstelling op 9 april 2011 is opgeheven vanwege de uitzetting van de vreemdeling.

2.1.3. Ingevolge artikel 3, derde lid, van de richtlijn wordt onder "terugkeer" verstaan: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3, vierde lid, wordt onder "terugkeerbesluit" verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

2.1.4. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 21 maart 2011, in zaak nr. 201100307/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, vloeit uit artikel 15 en de systematiek van de richtlijn rechtstreeks voort dat een maatregel van bewaring, opgelegd aan een onderdaan van een derde land die illegaal in Nederland verblijft, behoudens de in artikel 6 van de richtlijn vermelde uitzonderingsgevallen, uitsluitend mag worden opgelegd indien voorafgaand aan dan wel gelijktijdig met die maatregel een terugkeerbesluit is genomen.

Zoals de Afdeling in de uitspraak van 10 mei 2011, in zaak nr.

201101126/1/V3 (www.raadvanstate.nl) evenzeer heeft overwogen, leidt de omstandigheid dat de bewaring niet vooraf is gegaan door een terugkeerbesluit dan wel van een zodanig besluit vergezeld is gegaan niet tot onrechtmatigheid van de maatregel van bewaring indien de inbewaringstelling vrij kort na het verstrijken van de implementatietermijn van de richtlijn heeft plaatsgevonden en het terugkeerbesluit op een zodanig kort na de inbewaringstelling gelegen tijdstip is genomen dat ervan kan worden uitgegaan dat deze besluiten wel in samenhang tot stand zijn gekomen.

2.1.5. Niet in geschil is dat het besluit op bezwaar van 6 juli 2004 tevens de vaststelling van een terugkeerverplichting inhoudt. Na uitreiking van dit besluit is de vreemdeling naar Suriname vertrokken en heeft hij aldaar verbleven. Met zijn vertrek naar Suriname heeft de vreemdeling voldaan aan de bij het besluit van 6 juli 2004 vastgestelde terugkeerverplichting. Aldus is het met die vaststelling beoogde resultaat bereikt. Dat de vreemdeling later opnieuw naar Nederland is gereisd, terwijl zijn ongewenstverklaring nog steeds van kracht was, doet daaraan niet af. Alvorens de vreemdeling op 12 februari 2011 in bewaring kon worden gesteld, diende dan ook een nieuwe terugkeerprocedure te worden gestart en een terugkeerbesluit te worden genomen. Nu een zodanig besluit eerst op 18 februari 2011, derhalve zes dagen na de inbewaringstelling van de vreemdeling, is genomen kan er niet vanuit worden gegaan dat dit besluit in samenhang met de inbewaringstelling tot stand is gekomen. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister niet gehouden was voorafgaand aan de inbewaringstelling opnieuw een terugkeerbesluit te nemen.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens in de grief is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het vorenstaande, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 12 februari 2011 van de minister alsnog gegrond verklaren. Nu de vrijheidsontnemende maatregel reeds is opgeheven, kan een daartoe strekkend bevel achterwege blijven.

2.3. Ingevolge artikel 106, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover thans van belang, kan de rechtbank aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de Staat toekennen, indien zij de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt. Artikel 90 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

Ingevolge het eerste lid van laatstbedoelde bepaling heeft de toekenning van een schadevergoeding steeds plaats, indien en voor zover daartoe, naar het oordeel van de rechter, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig zijn.

2.3.1. Vaststaat dat de vreemdeling ongewenst is verklaard, zijn verblijf hier te lande derhalve verboden is en op hem ook anderszins de rechtsplicht rust Nederland te verlaten. Hoewel hij na zijn ongewenstverklaring Nederland enige tijd heeft verlaten, is hij in 2007 weer teruggekeerd en is hij nadien niet meer uit Nederland vertrokken. De vreemdeling heeft derhalve, terwijl hij

ongewenst is verklaard, bewust gekozen voor langdurige voortzetting van zijn onrechtmatig verblijf hier te lande met het daaraan verbonden risico op steeds terugkerende inbewaringstelling. Onder de gegeven omstandigheden bestaat aanleiding de schadevergoeding tot nihil te matigen.

2.4. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 2 maart 2011 in zaak nr. 11/5067;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond.
- IV. stelt het bedrag van de schadevergoeding op nihil;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van de bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.748,00 (zegge: zeventienhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

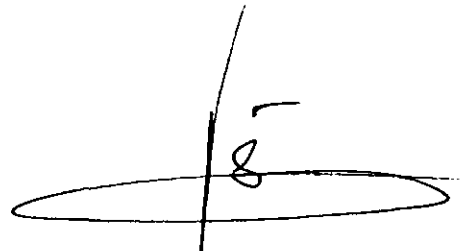
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juli 2011

345-665.

Verzonden: 15 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/5067

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

V-nr:

in het geding tussen:

geboren op _____ van Surinaamse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. R.M. Seth Paul, advocaat te Amsterdam

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.M. Sidler, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 12 februari 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepsschrift van 14 februari 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 23 februari 2011. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

Terugkeerbesluit

1. Eiser heeft ter zitting aangevoerd dat - zakelijk weergegeven - het terugkeerbesluit na het tijdstip van inbewaringstelling is uitgevaardigd. Reeds daarom dient de inbewaringstelling onrechtmatig te worden geacht. Daarbij wijst hij op de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 13 januari 2011 (LJN: BP1676). Het besluit tot ongewenstverklaring kan niet als terugkeerbesluit worden aangemerkt. Subsidiair stelt eiser dat, als het besluit tot

Zaaknummer: AWB 11/5067 inzake

Pagina 2 van 6

ongewenstverklaring al als terugkeerbesluit kan gelden, het van belang is dat uit de stukken blijkt dat hij na de uitreiking daarvan het land heeft verlaten en opnieuw Nederland is ingereisd. Nu hij daarmee aan de op hem rustende vertrekplicht heeft voldaan, heeft verweerder ten onrechte nagelaten voorafgaand aan de inbewaringstelling opnieuw een terugkeerbesluit uit te reiken.

2. Verweerder heeft zich - kort samengevat - op het standpunt gesteld dat een terugkeerbesluit geen formeel vereiste is. Van belang is dat de terugkeerprocedure is aangevangen. Die is aangevangen met de ongewenstverklaring van 12 mei 1988 die aan eiser is uitgereikt, hetgeen is op te vatten als een terugkeerbesluit, zodat een specifiek terugkeerbesluit in dit geval niet nodig was. Bovendien is bij beschikking van 6 juli 2004 bepaald, na ongegrondverklaring van eisers bezwaar tegen de ongewenstverklaring, dat eiser ongewenst vreemdeling blijft en eiser geen rechtmatig verblijf kan hebben en voor zover eiser in Nederland verblijft, hij onmiddellijk Nederland dient te verlaten. De ongewenstverklaring is nog altijd geldig, zodat de omstandigheid dat eiser het land heeft verlaten niet maakt dat er opnieuw een terugkeerbesluit hoeft te worden uitgereikt. Dat er zes dagen na de inbewaringstelling opnieuw een terugkeerbesluit aan eiser is uitgereikt, kan er dan ook niet toe leiden dat de inbewaringstelling onrechtmatig moet worden geacht.

3.1 Ingevolge artikel 15, eerste lid, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), kan een vreemdeling enkel in bewaring worden gesteld indien jegens hem of haar een terugkeerprocedure loopt.

Uit artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat, de in lid 2 en 3 genoemde uitzonderingen daargelaten, een terugkeerprocedure aanvangt met het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Ingevolge artikel 6, zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn kan - voor zover van belang - het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratief besluit worden genomen. Ingevolge artikel 3, aanhef en onder 4, van de Terugkeerrichtlijn wordt onder een terugkeerbesluit verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn voornoemde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk zodat eiser op deze bepalingen een direct beroep toekomt.

3.2 Uit artikel 15, eerste lid, in samenhang gelezen met artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt naar het oordeel van de rechtbank dat alvorens eiser in bewaring kan worden gesteld, aan hem een terugkeerbesluit dient te zijn uitgevaardigd.

3.3 De rechtbank constateert dat eiser op 12 mei 1988 ongewenst is verklaard, hetgeen bij beschikking van 6 juli 2004 nogmaals is bevestigd, op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de ongewenstverklaring, geleet op artikel 67, derde lid, gelezen in samenhang met artikel 61, eerste lid en artikel 62, eerste en vierde lid, van de Vw 2000 is aan te merken als een

terugkeerbesluit. De rechtsvaststellingen en verplichtingen die uit een ongewenstverklaring volgen voldoen namelijk aan de definitie van een terugkeerbesluit als gegeven in artikel 3, aanhef en onder 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze rechtsvaststellingen en verplichtingen zijn ook in de beschikking op het bezwaar van 6 juli 2004 als zodanig opgenomen, nu hierin is vermeld dat eiser geen rechtmatig verblijf kan hebben in Nederland, en Nederland, voor zover eiser in Nederland verblijft, onmiddellijk dient te verlaten.

3.4 Nu met het besluit tot ongewenstverklaring en de beschikking op het bezwaar de terugkeerprocedure is aangevangen, rustte op verweerder niet de verplichting om voorafgaand aan de inbewaringstelling van eiser opnieuw een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De omstandigheid dat eiser na de uitreiking van het besluit tot ongewenstverklaring Nederland heeft verlaten en opnieuw is ingereisd, maakt dit niet anders. Het verblijf van eiser in Nederland is immers ten gevolge van de ongewenstverklaring en de beschikking gedurende een periode van vijf, dan wel tien jaar, behoudens tussentijdse opheffing, strafbaar gesteld. Naar het oordeel van de rechtbank blijft voornoemd besluit gedurende die periode, althans zolang de ongewenstverklaring niet is opgeheven, als terugkeerbesluit gelden. De beroepsgrond faalt.

Lichter middel

4. Verder heeft eiser aangevoerd dat verweerder had dienen te toetsen of toepassing van een lichter middel mogelijk was. Eiser heeft vóór de inbewaringstelling een paspoort aangevraagd. Tevens heeft eiser aangegeven terug te willen naar Suriname in verband met zijn zieke moeder. Bovendien wil eiser naar Brussel om daar een paspoort te regelen. De Surinaamse autoriteiten in België geven namelijk wel op korte termijn, dit in tegenstelling tot de autoriteiten hier in Nederland, een (nood)paspoort af. Verweerder heeft dit volgens eiser ten onrechte nagelaten.

5.1 Onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 30 december 2010 (LJN: BP1500), stelt de rechtbank voorop dat voor een terughoudende toets met betrekking tot de vraag of een lichter middel geïndiceerd is, met ingang van 25 december 2010 geen plaats meer is.

5.2 Verweerder heeft ter zitting desgevraagd gesteld dat is gekeken naar de vraag of een lichter middel kon worden toegepast, maar dat het gevaar dat eiser zich daar aan niet zou houden te groot is bevonden. Verweerder verwijst daartoe naar de gronden van de bewaring en benadrukt dat eiser zich ondanks zijn ongewenstverklaring nog immer in Nederland bevindt. Ten aanzien van de stelling dat eiser in België wel snel aan een paspoort zou kunnen komen merkt verweerder op dat eiser, zoals ook door hem zelf is aangegeven, geen grensoverschrijdende documenten heeft.

5.3 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser zich ondanks zijn ongewenstverklaring (beschikking van 6 juli 2004) niet aan zijn vertrekplicht heeft gehouden. Eiser stelt weliswaar terug te willen keren, maar hij heeft dat eerder gedaan en is steeds weer teruggekeerd.

5.4 Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit het voorgaande dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat een lichter middel in het geval van eiser niet doeltreffend kan worden toegepast. De beroepsgrond faalt.

Zaaknummer: AWB 11/5067 inzake

Pagina 4 van 6

Gronden van de maatregel

6. Eiser heeft verder aangevoerd, onder verwijzing naar het arrest (HvJ EG van 30 november 2009, C-357/09, LJV:BK 5471), dat de gronden 'ongewenst verklaard' en 'veroordeeld terzake van een misdrijf' sinds de inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn niet meer aan de bewaring ten grondslag kunnen worden gelegd.

7. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, gelet op de aan de bewaring ten grondslag gelegde gronden, aan het vereiste onder artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Terugkeerrichtlijn is voldaan. De gronden kunnen dan ook de maatregel dragen.

8.1 Ingevolge artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn kunnen de lidstaten, tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien;

- er risico op onderduiken bestaat, of
- de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

8.2 De rechtbank stelt vast dat verweerder op 12 februari 2011 de volgende gronden aan de maatregel van bewaring ten grondslag heeft gelegd:

- verdacht is terzake van een misdrijf
- ongewenst verklaard is
- niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000
- zich niet aangemeld heeft bij de korpschef
- geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
- niet beschikt over voldoende middelen van bestaan

8.3 Zoals verweerder terecht heeft gesteld, is in onderhavige zaak sprake van de situatie als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Vaststaat dat eiser nadat hij ongewenst is verklaard weliswaar is vertrokken, maar ook weer is teruggekeerd en vervolgens niet voor de duur van de ongewenstverklaring uit Nederland is vertrokken. De aan de bewaring ten grondslag gelegde gronden 'ongewenstverklaring' als ook 'zich niet melden bij de korpschef' kunnen dan ook redengevend worden geacht voor de grond dat eiser de voorbereiding van de terugkeer of verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. De stelling van verweerder dat de bewaring eveneens op artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn kon worden gebaseerd, behoeft reeds hierom geen bespreking. De beroepsgrond faalt.

Voortvarendheid

9.1 Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gewerkt aan eisers uitzetting. Eiser heeft aangegeven snel terug te willen en eventueel zelf een paspoort te regelen in België. In Nederland moet eerst zijn nationaliteit worden bevestigd en dan kan eiser pas worden gepresenteerd ter zake het onderzoek naar zijn identiteit. Tevens merkt eiser op dat eisers verzoek om een noodpaspoort tot op heden niet naar de autoriteiten

Zaaknummer: AWB 11/5067 inzake

Pagina 5 van 6

is doorgezonden.

9.2 Verweerder is van mening dat er voldoende voortvarend is gehandeld en verwijst naar zijn brief van 22 februari 2011. Voor wat betreft de stelling van eiser dat hij vrij wil zijn om zelf zijn paspoort te regelen in België, merkt verweerder op dat eiser illegaal is in Nederland en geen grensoverschrijdende documenten heeft waardoor verweerder eiser niet zomaar vrij kan laten.

9.3 Met verweerder is de rechtbank eens dat eiser, gelet op het ontbreken van grensoverschrijdende documenten, niet vrijgelaten kan worden om zelfstandig papieren te gaan regelen in België. Verder is de rechtbank van oordeel dat verweerder voldoende voortvarend heeft gehandeld. Eiser is op 12 februari 2011 in bewaring gesteld. Op 15 februari 2011 is eiser overgeplaatst naar het detentiecentrum. Op 18 februari 2011 is het dossier aldaar ontvangen en een regievoerder toebedeeld. Op 21 februari 2011 is een vertrekgesprek gevoerd de aanvraag voor een noodpaspoort ingevuld en verzonden naar de laissez-passerkamer.

Zicht op verwijdering

10.1 Ten slotte heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat er geen redelijk vooruitzicht op verwijdering is. Sinds het aantreden van de regering Bouterse in Suriname in augustus 2010 zijn (vrijwel) geen noodpaspoorten door de Surinaamse autoriteiten verstrekt. Verweerder dient cijfers te overleggen waaruit het tegendeel blijkt. Bij gebreke daarvan dient ervan te worden uitgegaan dat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbreekt.

10.2 Verweerder gaf ter zitting aan dat er tot augustus 2010 100 maal een nationaliteitsverklaring is afgegeven en 50 maal een noodpaspoort is afgegeven. Een traject Suriname is opgestart en de aanvraag voor een noodpaspoort is naar de laissez-passerkamer gezonden. Verder kan eiser zelf de aanvraag bespoedigen door contact op te nemen met de autoriteiten en te vragen of hij op de lijst kan worden gezet dat wanneer er een plek openvalt eiser die in kan vullen, waardoor eiser sneller gepresenteerd wordt.

10.3 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het zicht op verwijdering niet ontbreekt. Ten overvloede verwijst de rechtbank naar haar gepubliceerde uitspraak van 21 januari 2011 bekend onder nummer LJN: BP3157, waarin verweerder heeft aangevoerd dat de Surinaamse autoriteiten tussen 25 mei 2010 en 12 augustus 2010 vijf noodpaspoorten en tussen 12 augustus 2010 en 1 december 2010 tien noodpaspoorten hebben afgegeven. Op grond van al deze gegevens is de rechtbank van oordeel dat het zicht op verwijdering binnen een redelijke termijn niet ontbreekt.

11. Na beoordeling van de door of namens eiser naar voren gebrachte beroepsgronden, concludeert de rechtbank dat de toepassing noch de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank verklaart het beroep dan ook ongegrond.

12. Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000 of artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

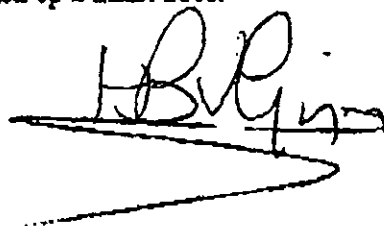
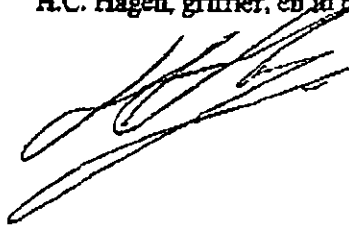
Zaaknummer: AWB 11/5067 inzake

Pagina 6 van 6

Bestissing**De rechtbank**

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.B. van Gijn, rechter, in tegenwoordigheid van H.C. Hagen, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 2 maart 2011.

Afschrift verzonden op:

Conc.: HH
Coll: AS
D: C
VK

VXDH KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisen waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Seth Paul Advocaten

mr. R.M. Seth Paul
advocaat
seth.paul@tip.nl

mr. L.M. Weber
advocaat
liesweber@tiscali.nl

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

RAAD VAN STATE	
BROEDKOMEN	
= 3 MRT 2011	
EXAMINER	2 01/02/2 70
AVL	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per Fax: 070 - 365 13 80 (aantal pagina's: 8)
Deze brief wordt u slechts per fax gezonden.

Amsterdam, 3 maart 2011

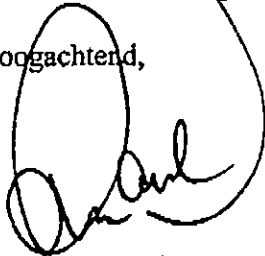
inzake: hoger beroepschrift

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij doe ik u een hoger beroepschrift toekomen met het verzoek dit in behandeling te nemen.

In het vertrouwen op uw medewerking te mogen rekenen tekent,

hoogachtend,

R.M. Seth Paul

Seth Paul Advocaten

Beroepschrift ingevolge artikel 95 Vw

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 3 MRT 2011	
ZAKEN:	
AARD:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Amsterdam, 3 maart 2011

Geeft eerbiedig te kennen:

verblijvende in Detentiecentrum Rotterdam, hierna te noemen appelland, ten deze zake woonplaats kiezende te (1017 KW) Amsterdam, aan de Prinsengracht 668 ten kantore van advocaat mr. R.M. Seth Paul, die door appelland tot gemachtigde wordt gesteld en bepaaldelijk door hem wordt gevolmachtigd dit hoger beroep in te stellen,

het volgende,

- a. Appelland is op geboren en heeft de Surinaamse nationaliteit.
b. Bij uitspraak van 2 maart 2011 (Awb 11/5067) is het beroep van appelland tegen de hem krachtens artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 opgelegde vrijheidsontnemende maatregel van 12 februari 2011 door de rechtbank van 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam ongegrond verklaard. Kopie van voornoemde uitspraak wordt door appelland overgelegd als productie 1.

Appelland kan zich met de uitspraak van 2 maart 2011 niet verenigen op de volgende gronden:

Appelland meent dat de rechtbank op twee punten ten onrechte heeft overwogen er een terugkeerprocedure tegen appelland gaande was en dat er deswege geen terugkeerbesluit vereist was.

1. Naar appellands oordeel is de terugkeerprocedure komen te vervallen doordat appelland Nederland (en het Schengengebied) aantoonbaar heeft verlaten.
2. Naar appellands oordeel is het tijdsverloop tussen de beschikking op bezwaar van 6 juli 2004 en eisders inbewaringstelling op 12 februari 2011 zodanig groot (meer dan zes jaar) dat er opnieuw een terugkeerprocedure had moeten worden gestart, te meer omdat eerst in 2005 de totstandkoming van de Terugkeerrichtlijn een aanvang heeft genomen. Naar appellands oordeel is het rechtszekerheidsbeginsel in het geding.

REDENEN WAAROM appelland u verzoekt zijn hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank van 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 2 maart 2011 te vernietigen, te bepalen dat de aan appelland krachtens artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 opgelegde vrijheidsontnemende maatregel onmiddellijk wordt opgeheven, te bepalen dat aan appelland een schadevergoeding wordt toegekend door u in goede justitie te bepalen, dan wel dat u het verzoek om schadevergoeding terugwijst naar de rechtbank en verweerder te veroordelen in de proceskosten in beroep en hoger beroep.

gemachtigde

